

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 19 februari 2019 met nummer RvVb-A-1819-0624
in de zaak met rolnummer 1617-RvVb-0765-A

Verzoekende partij	de nv VLAAMSE WATERWEG vertegenwoordigd door advocaat Steven VAN GEETERUYEN met woonplaatskeuze op het kantoor te 3700 Tongeren, Piepelpoel 13
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT vertegenwoordigd door de juridische dienst
Tussenkommende partij	de bvba RECAMIX vertegenwoordigd door advocaat Konstantijn ROELANDT met woonplaatskeuze op het kantoor te 2221 Heist-op-den-Berg, Dorpsstraat 91

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 26 juni 2017 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 15 juni 2017.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de tussenkommende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw van 6 oktober 2014 ontvankelijk en gegrond verklaard.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een magazijn, een kantoorcontainer en terreinaanleg op een perceel gelegen te 1600 Sint-Pieters-Leeuw, Eugène Ghijsstraat zn, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, nummer 146x.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 12 oktober 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad verleent de tussenkommende partij met een beschikking van 20 maart 2018 toelating om in de debatten tussen te komen.

2.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partij dient geen schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 16 oktober 2018.

De partijen verschijnen schriftelijk.

3.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

De tussenkomende partij dient op 7 juli 2014 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het bouwen van een magazijn, bouwen van een kantoorcontainer en terreinaanleg” op een perceel gelegen te 1600 Sint-Pieters-Leeuw, Eugène Ghijsstraat zn.

De deputatie verleent op 18 december 2014 een milieuvergunning klasse I aan de tussenkomende partij.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Halle-Vilvoorde-Asse’, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 maart 1977 in een gebied voor watergebonden bedrijven.

Het perceel ligt ook binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Afbakening Vlaams Strategisch Gebied rond Brussel en aansluitende open ruimtegebieden’, goedgekeurd op 16 december 2011, meer bepaald in de zone ‘specifiek regionaal bedrijventerrein met watergebonden karakter’.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 17 juli 2014 tot en met 16 augustus 2014, worden geen bezwaarschriften ingediend.

De verzoekende partij adviseert op 1 augustus 2014 ongunstig:

“... ”

Tussen de NV Recamix BVBA en Waterwegen en Zeekanaal NV werd in maart 2013 een concessieovereenkomst gesloten voor het gebruik van het terrein in kwestie onder de voorwaarde dat de concessionaris op uiterlijk 1 januari 2014 diende te beschikken over zowel een milieuvergunning als een stedenbouwkundige vergunning, bij gebreke waaraan de overeenkomst als van rechtswege ontbonden dient beschouwd te worden. Deze termijn werd verlengd met een periode van 6 maanden, alzo onherroepelijk eindigend op 30 juni 2014.

De NV Recamix beschikt derhalve over recht nog titel voor het in gebruik nemen of exploiteren van het terrein in kwestie.

Waterwegen en Zeekanaal NV adviseert dan ook negatief voor het voorliggend dossier wegens het ontbreken van een titel die toelaat om aldaar activiteiten te ontplooiën.

...

Het college van burgemeester en schepenen weigert op 6 oktober 2014 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij. Het college beslist:

“ ...

Waterwegen en Zeekanaal NV adviseert ongunstig over deze aanvraag om reden dat de NV Recamix derhalve over recht nog titel voor het in gebruik nemen of exploiteren van het terrein in kwestie. Om deze reden wordt de aanvraag geweigerd.

...”

Tegen deze beslissing tekent de tussenkomende partij op 28 november 2014 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 5 februari 2015 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 5 maart 2015 verklaart de verwerende partij het beroep op 5 maart 2015 ongegrond en weigert een stedenbouwkundige vergunning.

2.

Tegen die beslissing stelt de tussenkomende partij beroep in bij de Raad. De Raad vernietigt de beslissing met een arrest van 21 februari 2017 met nummer RvVb/A/1617/0582. De Raad overweegt:

“ ...

2.

Het door de verzoekende partij geformuleerde middel noodzaakt de Raad op het eerste gezicht tot een onderzoek van de zakenrechtelijke situatie van het terrein en een onderzoek naar de geldigheid van de concessieovereenkomst tussen de nv Waterwegen en Zeekanaal en verzoekende partij.

Artikel 4.2.22 VCRO bepaalt evenwel dat vergunningen een zakelijk karakter hebben en dat zij worden verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten.

Betwistingen omtrent het al dan niet bestaan van zakelijke rechten op een perceel, de interpretatie en de omvang ervan, behoren volgens artikel 144 van de Grondwet tot de uitsluitende bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken. Het is niet de taak van het vergunningverlenend bestuursorgaan en evenmin van de Raad om daarover te oordelen.

Het zakelijk karakter van een stedenbouwkundige vergunning houdt in dat zij ‘grondgebonden’ is en dat de vergunning niet verbonden is met de persoon die de vergunning aanvraagt, maar met het voorwerp ervan. Uit deze bepaling volgt dan ook dat

de aanvrager van een stedenbouwkundige vergunning niet noodzakelijk de eigenaar dient te zijn van de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft.

Deze bepaling houdt tevens de bevestiging in van het beginsel dat een vergunningverlenend bestuursorgaan, dat als orgaan van actief bestuur tot taak heeft om aanvragen tot vergunning te beoordelen overeenkomstig de toepasselijke regelgeving, geen enkele beslissing mag nemen betreffende de interpretatie of de omvang van burgerlijke rechten waarover betwisting bestaat, noch dat dit bestuur als rechter kan optreden om vast te stellen of de aanvrager al dan niet een subjectief recht bezit om op de betreffende grond de gevraagde werken of handelingen te verrichten en uit te voeren. Het vergunningverlenend bestuursorgaan heeft daarentegen wel als taak, door het verlenen of weigeren van de gevraagde vergunningsplichtige handelingen, te beslissen of de gevraagde handelingen of werken verenigbaar zijn met de openbare belangen waarvan de zorg hem door de wet is opgedragen en in het bijzonder met de goede ruimtelijke ordening.

De vraag of de gevraagde handelingen ook door de houder van de te verlenen vergunning zullen kunnen worden uitgevoerd staat bovendien los van de vraag naar de wettigheid van de vergunning. Het eigendomsstatuut en eventuele uitvoeringsproblemen daaromtrent mogen voor het vergunningverlenend bestuursorgaan niet relevant zijn, enkel een inhoudelijke beoordeling van de aangevraagde werken en handelingen kunnen een wettige beslissing ondersteunen.

Indien de vergunde werken zouden uitgevoerd worden met miskenning van de subjectieve rechten van iemand anders, dan zal het in voorkomend geval de burgerlijke rechter zijn die bevoegd zal zijn om een sanctie uit te spreken tegen degene die de rechten schendt. De uitvoerbaarheid van een vergunning is echter in de eerste plaats een zaak van de houder van de vergunning en mag geen bekommernis zijn van de vergunningverlenende overheid aangezien deze enkel de wettigheid ter harte moet nemen en zich niet mag inlaten met eventuele burgerlijke discussies of gevolgen.

3.

De voormelde motivering van de verwerende partij heeft op doorslaggevende wijze louter burgerrechtelijke motieven omtrent het eigendomsrecht bij de beoordeling van de aanvraag om stedenbouwkundige vergunning betrokken en op grond daarvan de gevraagde vergunning geweigerd. De bestreden beslissing is naar recht niet afdoende noch zorgvuldig gemotiveerd.

...

3.

Ingevolge het vernietigingsarrest van de Raad herneemt de verwerende partij de procedure.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 22 mei 2017 om dit beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 13 juni 2017 verklaart de verwerende partij het beroep op 15 juni 2017 gegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

5.2 Beschrijving van de aanvraag

De aanvraag voorziet in de reconversie van een oude industriële site van ca. 3.25ha, waar zich nu al een ommuurde open opslagplaats bevindt van ruim 9m hoog van ca. 60m bij 160m. Tegen deze opslagplaats is een bijkomend magazijn van 1152m² gepland. Het volume aan bebouwing wordt daarbij van 79350m³ naar 92731m³ gebracht over een oppervlakte van bijna een hectare. Rond deze bebouwing zijn verharde zones voorzien met elk een eigen functionaliteit binnen het bewerkingsproces. Aan de ingang wordt een containerkantoor geplaatst bestaande uit gestapelde containers. Het gaat daarbij over vier geschakelde modules over 3 lagen, en dus 12 containers, met alle personeelslokalen. Langs deze containers bevinden zich de wielwasinstallatie en de weegbruggen. Verder is er aan de rand van het terrein nog een tankzone voorzien. Tegenover de aanpalende site aan de westzijde is een groenbuffer voorzien. Aan de oostzijde paalt het terrein over ca. 250m aan de vaartkant.

5.3 Beschrijving van de plaats

Het goed is gelegen op een achtergelegen perceel, bereikbaar vanaf een private ontsluitingsweg aan een buitenbocht van de Eugene Ghijssstraat in het industrieterrein in het uiterste noordoosten van de gemeente Sin-Pieters-Leeuw, tegen het grondgebied van Brussel en ten oosten van de deekern Negenmanneke. Het industrieterrein heeft de hele strook van ca. 500m breed tussen de Bergensesteenweg en het kanaal Brussel-Charleroi geordend. Het goed bevindt zich aan de oostelijke rand van dit gebied tegen het kanaal en is omgeven door andere bedrijven.

(...)

5.7 Beoordeling

(...)

c) De aanvraag werd uitsluitend geweigerd om reden van het ongunstig advies van Waterwegen en Zeekanaal, inzake het bouwrecht op het betrokken perceel. Uit ruimtelijk oogpunt werden noch door het college van burgemeester en schepenen, noch door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar bezwaren opgeworpen, de milieuvergunning werd eveneens verleend. In de beoordeling door de Raad voor Vergunningenbetwisting wordt eenduidig gesteld dat het niet de taak van het vergunningsverlenend bestuursorgaan is om over deze bouwrechten te oordelen. Een arrest van de Raad van State uit 1981 dat dit wel vooropstelde wordt dus als niet langer als relevant aangestipt. Hoewel voorheen burgerrechtelijke criteria over het algemeen niet in aanmerking werden genomen als beoordelingscriteria, werd dit geconsolideerd in het art. 4.2.22 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Dit artikel wijst op het zakelijk karakter van de stedenbouwkundige vergunning, zijnde het grondgebonden karakter, los van het eigendomsstatuut van de aanvrager.

d) In toepassing op art. 4.3.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (beoordelingsgronden) kunnen geen opmerkingen gemaakt worden inzake hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen. De ligging binnen industriegebied te midden van andere industriepanden maakt dat de zone bestemd is voor hinderlijke inrichtingen en deze hinder voor mens en milieu kan afdoende tot een aanvaardbaar niveau worden herleid, zoals blijkt uit de verleende milieuvergunning van 18 december 2014. Er wordt niet aanzienlijk geraakt aan het bodemreliëf of zijn er cultuurhistorische aspecten die wegen op de beoordeling. Inzake de visueel-vormelijke elementen heeft de ingreep geen wezenlijke impact. De schaal van het project, het

ruimtegebruik en de bouwdichtheid vergroot enigszins, maar dit is een gewenste evolutie inzake het optimaal gebruik van bedrijfsgronden. De verwachte impact op de mobiliteit is aanvaardbaar.

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- de aanvraag is in overeenstemming met de planologische bestemmingsbepalingen voor de plaats;*
- de verdere invulling van de ruimte binnen industriegebied is te ondersteunen;*
- de schaal en het ruimtegebruik van het project is passend;*
- de impact op de mobiliteit is aanvaardbaar op deze goed ontsloten plaats.*

...”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij roept de schending in van de artikelen 144, 145 en 146 van de Grondwet, en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet).

Ze is van oordeel dat, ondanks het principe dat vergunningen een zakelijk karakter hebben overeenkomstig artikel 4.2.22 VCRO, dit niet belet dat een vergunningverlenende overheid vaststellingen kan doen omtrent burgerlijke rechten die niet in betwisting zijn.

In voorliggend geval dient de Raad volgens de verzoekende partij vast te stellen dat de tussenkomende partij als aanvrager zonder mogelijke betwisting geen enkel recht heeft op de gronden die haar eigendom zijn. Ze verwijst hiervoor naar het vonnis van 17 juni 2016 van de rechtbank van Koophandel te Mechelen waarin wordt vastgesteld dat de tussenkomende partij niet betwist dat enige concessieovereenkomst nog lopende is, en deze zelf de ontbinding ervan vordert. De verzoekende partij stelt dat de tussenkomende partij hiermee te kennen geeft de bestreden beslissing niet te zullen uitvoeren.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat er nog steeds een geschil lopende is voor de burgerlijke rechtbank inzake de concessieovereenkomst die op het terrein rust, zodat niet kan gesteld worden dat er duidelijkheid bestaat over de mogelijke burgerrechtelijke aanspraken van de tussenkomende partij als aanvrager.

Ze benadrukt hierbij het principe van artikel 4.2.22, §1 VCRO en de bepaling van artikel 144 van de Grondwet waarin gesteld wordt dat betwistingen over het bestaan van zakelijke of burgerrechtelijke rechten tot de uitsluitende bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken behoren. Ze is van oordeel dat het vergunningverlenend bestuursorgaan, noch de Raad de taak hebben om hierover te oordelen. De verwerende partij verwijst hiervoor naar andere rechtspraak van de Raad.

3.

De verzoekende partij deelt in haar wederantwoordnota mee dat het Hof van Beroep inmiddels op 14 juni 2018 een uitspraak heeft gedaan over de mogelijke rechten van de tussenkomende partij op haar gronden, en dit naar aanleiding van het beroep van de tussenkomende partij tegen het vonnis van de rechtbank van Koophandel van 17 juni 2016. Hierdoor staat volgens de verzoekende partij definitief vast dat de tussenkomende partij geen nuttig effect kan verlenen aan de verleende vergunning.

Beoordeling door de Raad

1.

In haar enig middel werpt de verzoekende partij in essentie op dat de tussenkomende partij geen enkel recht meer kan laten gelden op de gronden waarop de aangevraagde werken gepland zijn, aangezien deze gronden haar eigendom zijn. Met haar wederantwoordnota verwijst ze naar het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 14 juni 2018 dat haar standpunt ondersteunt.

2.

Zoals blijkt uit artikel 4.2.22, §1 VCRO, worden stedenbouwkundige vergunningen onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten verleend. Dit artikel vormt de bevestiging van het beginsel dat de geschillenbeslechting inzake burgerlijke rechten niet toekomt aan het vergunningverlenend bestuursorgaan, dat als orgaan van actief bestuur tot taak heeft om vergunningsaanvragen te beoordelen overeenkomstig de toepasselijke regelgeving, en niet kan noch mag optreden als rechter die uitspraak doet over een betwisting inzake burgerlijke rechten en verplichtingen.

De voorliggende vergunning vormt dus geen vrijgeleide om de met de uitvoering daarvan desgevallend strijdige burgerlijke rechten te miskennen. Aan een stedenbouwkundige vergunning ontleent de houder immers ook meer algemeen niets meer dan het recht om, overeenkomstig de modaliteiten daarvan, niet langer met het vooraf ingestelde verbod met een specifieke insteek, dit is de vrijwaring van een goede ruimtelijke ordening, te worden geconfronteerd. Een, vanuit het oogpunt van de daarop toepasselijke regelgeving, volstrekt wettige stedenbouwkundige vergunning kan dan ook bij uitvoering botsen op daarmee strijdige burgerlijke rechten. Zoals gesteld, komt het enkel de gewone rechter toe om die strijdigheid vast te stellen, terwijl het vergunningverlenend bestuursorgaan, gelet op de in artikel 144 van de Grondwet verankerde rechtsmachtverdeling zich daar niet mag over uitspreken. De wettigheid van de stedenbouwkundige vergunning staat bovendien los van de uitvoerbaarheid ervan. De uitvoerbaarheid van een vergunning is in de eerste plaats een zaak van de houder van de

vergunning en mag geen bekommernis zijn van het vergunningverlenend bestuursorgaan aangezien deze enkel de wettigheid ter harte moet nemen en zich niet mag inlaten met eventuele burgerlijke discussies of gevolgen.

Met de verzoekende partij kan evenwel gesteld worden dat het vergunningverlenend bestuursorgaan wel rekening kan houden met burgerlijke rechten die niet in betwistingen zijn, waarvan het bestaan door de betrokken partijen wordt erkend of die zijn vastgesteld in een akte met de nodige bewijskracht.

Artikel 4.2.22 VCRO bepaalt verder dat vergunningen een zakelijk karakter hebben. Dit betekent dat een stedenbouwkundige vergunning 'grondgebonden' is en dat de vergunning niet verbonden is met de persoon die de vergunning aanvraagt, maar met het voorwerp ervan. Uit deze bepaling volgt dan ook dat de aanvrager van een stedenbouwkundige vergunning niet noodzakelijk de eigenaar dient te zijn van de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft.

Geen enkele bepaling voorziet bovendien uitdrukkelijk dat een aanvraag die strekt tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning moet vergezeld gaan met een titel waaruit blijkt dat deze kan uitgevoerd worden. Het vergunningverlenend bestuursorgaan heeft, als orgaan van actief bestuur, tot taak de aanvragen te beoordelen overeenkomstig de toepasselijke regelgeving, maar het kan niet optreden als rechter om vast te stellen of de aanvrager al dan niet een subjectief bezit om de gevraagde werken of handelingen te verrichten en uit te voeren.

3.

Uit de nota's en stukken van de partijen blijkt dat er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 15 juni 2017, nog discussie bestond over de geldige ontbinding van de concessieovereenkomst van 13 maart 2013 die op het perceel van de aanvraag rust. Er kan niet betwist worden dat het hoger beroep van de nv LEMAIRE, ingesteld op 6 september 2016 tegen het vonnis van de rechtbank van Koophandel te Mechelen van 17 juni 2016 nog hangende was. De concessieovereenkomst werd gesloten tussen de nv LEMAIRE, een met de verzoekende partij verbonden vennootschap, en de tussenkomende partij, met het oog op de bouw en financiering van infrastructuur voor los- en laadinstallaties op de betrokken gronden.

Er moet dan ook vastgesteld worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht geen vaststellingen doet over het al dan niet bestaan van een bouwrecht van de tussenkomende partij en de stedenbouwkundige vergunning verleent, met verwijzing naar het zakelijk karakter ervan, onder voorbehoud van burgerlijke rechten. Evenmin diende de verwerende partij, voor zover de verzoekende partij hierop lijkt aan te sturen, conclusies te trekken uit de handelwijze van de tussenkomende partij in de burgerlijke procedure inzake diens voornemen tot uitvoering van de bestreden beslissing.

Het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 14 juni 2018 dat de uitspraak van de rechtbank van Koophandel te Mechelen in beroep bevestigt, zoals bijgebracht door de verzoekende partij in haar wederantwoordnota, dateert van na de beslissing van de verwerende partij van 15 juni 2017. Voor zover met dit arrest definitief uitspraak wordt gedaan over de aanspraken van de tussenkomende partij op de gronden die het voorwerp uitmaken van de betwiste concessieovereenkomst, kon de verwerende partij dit gegeven niet bij haar beslissing betrekken.

4.

Het middel van de verzoekende partij, dat steunt op het foutieve uitgangspunt dat er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing geen betwisting meer bestond over de afwezigheid van enig bouwrecht van de tussenkomende partij op het perceel van de aanvraag, en hiermee lijkt aan te voeren dat de verwerende partij hieromtrent vaststellingen had moeten doen, is ongegrond.

Het middel wordt verworpen.

VII. KOSTEN

De verzoekende partij vordert in haar verzoekschrift de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding, begroot op 840 euro.

Ingevolge artikel 21, §7 DBRC-decreet kan de Raad enkel een rechtsplegingsvergoeding toekennen ten laste van de in het ongelijk gestelde partij. Ook de kosten, waaronder het door de verzoekende partij betaalde rolrecht, kunnen ten laste van de in het ongelijk gestelde partij gelegd worden, geheel of gedeeltelijk.

Gelet op het verwerpen van het enig middel, kunnen de kosten niet ten laste van de verwerende partij gelegd worden en kan een rechtsplegingsvergoeding niet worden toegekend.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de bvba RECAMIX is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partij, bepaald op 200 euro ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 19 februari 2019 door de tweede kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Margot DEPRAETERE

Hilde LIEVENS